

Sygn. akt

III AUa 459/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **21 sierpnia 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek
	Sędziowie:	SSA Urszula Kocylowska SSA Alicja Podczaska (spr.)
	Protokolant	st.sekr.sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu **21 sierpnia 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **A. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o wysokość emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **7 marca 2013 r.** sygn. akt **IV U 330/12**

o d d a l a apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 stycznia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. przeliczył A. G. emeryturę począwszy od 1 stycznia 2012 r., ustalając jej wysokość na podstawie przeciętnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat 1967 – 1970, 1977 – 1991 i 2002, wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 116,80 %, kwoty bazowej 2.275,37 zł, a także okresu ubezpieczenia wynoszącego 445 miesięcy okresów składkowych i 56 miesięcy okresów nieskładkowych.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca domagał się jej zmiany i korzystniejszego przeliczenia jego emerytury, przy uwzględnieniu 20 % premii regulaminowej, nagród jubileuszowych i dodatków stażowych wynikających z zaświadczenia z dnia 27 września 1980 r., a ponadto premii uznaniowych sięgających 30% płacy zasadniczej miesięcznie. Wnioskodawca zauważył, że jego zarobki z okresu zatrudnienia w (...) znacznie przekraczały przeciętne wynagrodzenie miesięczne.

Odpowiadając na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc, że nie można uwzględnić wnioskodawcy do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego premii i dodatku funkcyjnego, ponieważ ze świadectwa pracy nie wynika, czy sporne składniki wynagrodzenia były płacone miesięcznie.

Wyrokiem z dnia 7 marca 2013 r., sygn. akt IVU 330/12, Sąd Okręgowy w Krośnie Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Sąd ustalił, że A. G., ur. (...), nabył prawo do emerytury od dnia 8 maja 2008 r., na podstawie decyzji z dn. 13.06.2008 r., w wysokości ustalonej według podstawy wysokości świadczenia przedemerytalnego z uwzględnieniem waloryzacji przysługujących po ustaleniu tego świadczenia, tj. wskaźnika wysokości podstawy wymiaru na podstawie wynagrodzenia z 10 lat kalendarzowych 1984 – 1993 w wysokości 121,09 % oraz na podstawie kwoty bazowej wynoszącej 1.829,24 zł.

Decyzją z dnia 15 grudnia 2011 r., na skutek wniosku wnioskodawcy o przeliczenie, organ rentowy ustalił ponownie wysokość emerytury wnioskodawcy, przyjmując do jej ustalenia przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat 1966 – 1970, 1980 – 1991, 1995, 2001 – 2002, dający wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 113,22 % oraz kwotę bazową z 2008 r., tj. 2.275,37 zł. Wysokość emerytury wyniosła 2.142,72 zł.

Wnioskodawca zakwestionował powyższą ustaloną wysokość emerytury i domagał się uwzględnienia składników wynagrodzenia w wysokości, wynikającej z angażu z dnia 8 kwietnia 1988 r., tj. poborów zasadniczych w wysokości 3.400 zł oraz dodatku funkcyjnego w wysokości 600 zł. Ponadto wnioskodawca przedstawił zaświadczenie pracodawcy z dnia 27 września 1980 r., stwierdzające że pracodawca wypłaca nagrody jubileuszowe oraz dodatek stażowy. W oparciu o powyższe dokumenty organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

Celem ustalenia wysokości wynagrodzenia wnioskodawcy w spornych latach Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego z zakresu księgowości, który potwierdził prawidłowość wyliczeń dokonanych przez organ rentowy i wskazał, że nie ma podstaw do uwzględnienia dodatkowych składników wynagrodzenia, tj. premii i nagród, ponieważ nie zachowały się dokumenty, potwierdzające ich wysokość i faktyczne wypłacenie tych składników.

Przechodząc do oceny prawnej Sąd Okręgowy wskazał, że ustalenie świadczenia emerytalnego wnioskodawcy nastąpiło w wariantcie najbardziej korzystnym, możliwym w świetle art. 15 ust. 1 i 6 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, przy uwzględnieniu wynagrodzenia w latach 1970 – 1979. Dalej Sąd podkreślił, że podstawą wyliczenia świadczenia emerytalnego może być wyłącznie oryginalna dokumentacja płacowa wskazująca na wynagrodzenie faktycznie wypłacone wnioskodawcy. Do takich dokumentów nie należą: angaże, czy też świadectwo pracy.

W apelacji od powyższego wyroku wnioskodawca domagał się jego zmiany i dokonania przeliczenia świadczenia emerytalnego przy uwzględnieniu 10 kolejnych lat 1981 do 1990.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest nieuzasadniona i podlega oddaleniu, ponieważ zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie jest trafny i nie narusza prawa.

Przedmiotem sporu w sprawie jest ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego A. G.. Wnioskodawca wskazywał, że możliwe jest korzystniejsze przeliczenie jego emerytury, przy uwzględnieniu wszystkich faktycznie wypłacanych składników wynagrodzenia. W świetle poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń, stwierdzić należy, że wysokość emerytury wnioskodawcy została ustalona w sposób prawidłowy i w wariantcie najkorzystniejszym.

Na podstawie art. 111 ust. 1 pkt. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2004 r., emeryt pobierający wcześniej świadczenie przedemerytalne, nie ma prawa do ponownego obliczenia emerytury z uwzględnieniem kwoty bazowej, obowiązującej w dniu złożenia wniosku o emeryturę według podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym złożył wniosek o świadczenie przedemerytalne. Wprowadzona od 1 lipca 2004 r. zmiana treści art. 111 ust. 1 pkt. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zezwalająca na wskazanie 10 lat kalendarzowych wybranych nie tylko, jak dotychczas z 20 lat poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o ponowne przeliczenie emerytury, ale także poprzedzających rok przyznania świadczenia, nie oznacza całkowitej dowolności w wyborze okresu, z którego pochodzić może podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne. W sytuacji wcześniejszego pobierania świadczenia przedemerytalnego, przeliczenia emerytury nie można dokonać przy wykorzystaniu kolejnych 10 lat wybranych z 20 poprzedzających bezpośrednio rok zgłoszenia wniosku o to świadczenie lub o jej ponowne ustalenie, jeżeli lata z powyższego przedziału wykraczają poza dwudziestolecie przypadające bezpośrednio przed złożeniem wniosku o emeryturę.

Odnosząc powyższe uwagi do rozpoznawanej sprawy, stwierdzić należy, że przy przeliczaniu wysokości emerytury wnioskodawcy nie można powrócić do wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia przedemerytalnego, ustalonego na poziomie 121,09 %, bo z innego dwudziestolecia jest wyliczona podstawa wymiaru emerytury. Nie ma możliwości równoczesnego przyjęcia wcześniej ustalonego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru i nowej, wyższej kwoty bazowej.

Przechodząc obecnie do oceny zarzutów wnioskodawcy, dotyczących możliwości uwzględnienia dodatkowych składników wynagrodzenia, przypomnieć należy, że zgodnie z § 21 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11.10.2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. 2011, nr 237, poz. 1472) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Dla celów obliczenia wysokości emerytury organ rentowy musi bowiem dysponować pewnymi danymi, co do wysokości dochodów ubezpieczonego (por. wyrok SN z 4 lipca 2007 r., I UK 36/07, Lex nr 390123).

W postępowaniu przed sądem nie obowiązują ograniczenia, co do zakresu środków dowodowych stwierdzających wysokość wynagrodzenia, co nie oznacza jednakże dopuszczalności ustalania wynagrodzenia w sposób przybliżony lub prawdopodobny. Słusznie zatem ocenił Sąd I instancji, że zaświadczenie pracodawcy o wypłacaniu nagród jubileuszowych i dodatków stażowych, przy braku innych dokumentów potwierdzających fakt wypłaty tych składników wynagrodzenia oraz ich wysokość nie może stanowić podstawy do czynienia ustaleń, co do wysokości wynagrodzenia.

Uwzględnienia do wynagrodzenia, stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, premii w wysokości prawdopodobnej nie uzasadnia również argumentacja, że ubezpieczony nie powinien być dotknięty ujemnymi konsekwencjami niezachowania przez pracodawcę stosownej dokumentacji płacowej. W rozpoznawanej sprawie istotą rzeczy nie jest wszakże uchronienie ubezpieczonego przed skutkami działań pracodawcy, ale prawidłowe zastosowanie instytucji z art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Odnosząc się do postulatów wnioskodawcy skorzystania z umów o pracę współpracowników, zatrudnionych na równorzędnych stanowiskach, zauważyć należy, iż stosunek pracy ma zawsze charakter indywidualny, określone warunki zatrudnienia mają charakter niepowtarzalny, ponieważ zostały wyznaczone pomiędzy pracodawcą

i konkretnym pracownikiem. Uśrednione obliczenie, oparte na wynagrodzeniu otrzymanym przez innych pracowników, nie może oddać indywidualnych cech właściwych dla danego stosunku pracy, dlatego nie może stanowić podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wnioskodawcy.

Mając powyższe na uwadze apelacja wnioskodawcy, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw faktycznych i prawnych podlega oddaleniu z mocy art. 385 kpc.